

Z přátelských kruhů.

DOPIS Z CHICAGO, ILL.

Ct. redakce! — Zaslám dopis, doufám, že se Vám bude líbiti.

Františkov vánoční stromček.

Širokými dlouhými ulicemi města Chicago prochází se šestiletý František a pozoruje prodej vánočních stromků. Nemůže to dobře v hlavě srovnat. Stromky přece nadělují Ježíškem. Nač jich tu lidé tolik postavili, a proč je zase jím kupují? U papírnicka přeláskoval si nápis "Ozdoby na vánoční strom," u eukraje viděl za výkladní skříní tolik vyložených kousků, a právě takových, jaké visí na vánočním stromku. Jíz se ptal maminky, jak to vlastně s tím Ježíškem je. Maminka mu vysvětlila, že i dospělí lidé mají rádi stromčeky, že si je kupují a zdobí, večer potom že si vzpomínají, jak to bylo hezké, když byli malí a Ježíšek jim naděloval. A někde že má jí děti velmi nehečné, kterým Ježíšek ne nepřinese. Rodiče to dobře vědí, ale přece je jim děti líto, i kupí jim sami nějaký stromek a zdobí, aby se potěšily.

Lež na ulici napadá Františka, že je těch darebných dětí asi mnoho. Tolik stromů po celé ulici a jinde na trhu. O je, to je neposlouchných dětí! Jak to vlastně s ním letos dopadne? Dostane stromek od Ježíška? Pamatuje, že loňského roku i před tím vždy bývaly dvě, že u druhé světlice zamčený před vánoce. Letos tam schválně chodí, dveře jsou ještě otevřené a v pokoji vše jako jindy. Loni mu sestra řekla, že pokoj musí být zamčen, aby tam mohl Ježíšek stromek nepozorovaně postavít, kdyby chtěl. Letos o tom nikdo nemluví. Jíz se ptal babičky, zdali se pokoj nezamkne, ale ona jej krátce odvětila: "Jo, letos moc zlobíš, tak nač zamýšlíš." Tohle by bylo pěkné, žádný stromek? A on očekává ještě více, chtěl by také nové brusle, jako má Pepík Pekařův, a pak nějaká pera, tužky, a hlavně barvy.

Zitra bude již středeční den a u nich pořádá nic. Hodný nebyl to je pravda, zvláště v poslední době toho mnoho vyvedl, ale vždy tím byl viněn někdo jiný. Tolikrát si umínil, že bude ve škole sedět jako pění. Ale on měl takové nepokojné nohy a ruce. A jazyk také ne a ne mlčet. Jednou přišel do školy trochu dříve, bylo tam jenom nějaký učitel. Vykrádoval si vazu, kroužil knír, hrozil klukům a napomínal je. Hoši měli radost, smáli se a volali: "Eš! Eš!"

František představoval, jak pan učitel hraje na housle, jak se při tom mračí, jak zapisuje do knihy. Kluci se smáli ještě více, a potom to darebáci všecko žalovali. Pan učitel slíbil Františkovi, že to poví tatínkovi.

To těsnilo Františka na duchu a pořád očekával, co bude, až se to doma dočká. Ve škole byl již krotčí, ale doma si to musel pak vynahrát. Včera rozbil sklo na lampě. Což věděl, že se na něj nesmí stříknouti? A chtěl vlastně strážnot vodou na sestru, která jej pořád dráždila svým protivným výsměchem. Když už dávno přišel si do kuchyně hnuš hlavu. Chtl z ní dostat mozek a povídá sestře: "Rozbij mi hlavu." Od té chvíle, jak vejde do kuchyně, už se nesměje na sestřičku, neboť její vždy dráždila, že mu rozbije hlavu. Ani vidět jí nemůže, kdy ona je vinna, že rozbil cylindr. Jenom nebylo nic horšího, ale má u maminky ještě větší škrálopau. Tím byl vinen zase Pepík Pekařův a jeho šavle.

Šel nedávno do uliči s Pepíkem Pekařovic, který držel v ruce dřevěnou šavličku. Takovou on také měl, když byli na venkově. Šekal do všeho, co rostlo u cesty, a pak se na to vzpomněl, už má chuť do něčeho seknout. Vzal Pepíkovi šavli z ruky a seká aspoň do vzduchu. Před nimi se chodí kráčet nějaká paní, ne, nebyla to paní, byla to jen ženská a nesla v ruce škatuli. Pepík vzal šavličku a pozadu sekal do škatule, ale jen tak, aby se jí nedotkl. Žena se ohléd-

la, neřekla nic. František vzal zase šavličku a sek také do krabice. Snad neuměl tak dobře mířit než boho zaslepla velká horlivost, nebo se ta žena zastavila. Nechtěl seknout opravdu, ale sekl. Tenkrát stěna krabice se prorazila a nahore od kraje trochu odlomila. Ženská bez okolků chytila Františka za ruku, a začala hubovat; Pepík utekl. František by byl rád také utekl, kdyby jej tak pevně nebyla držela. Kde prý zůstává, že tam s ním půjde. Nedá prý si od uličníka rozbit škatuli za čtyři desáky.

František červený jako rak jen pokouval, jak se lidé zastavují. Raději hned řekl, kde zůstává, a vešel jí domu. Maminka krabici hned zaplatila a před ženou mu neřekla, ale potom, ta se naučila. Dlouho, dlouho s ním nechtěla ani mluvit. Řekla mu, aby jí na oči mechočil, že nevěděla, že je František je takový nezbeda. Že dělá všem hanbu a škodu. A co prý tomu tekne tatínk, že to uslyší. František byl jako zaražený, nabízel mamince svůj ustrádaný přeták, sliboval, že to ostatní také ustrádá a zaplatí. Plakal a prosil tak dlouho, až mu to slíbila. Ale sama se na něho dlouho hněvala, až to neřekla nikomu. O rozbitém koflíku ještě nikdo neví, ale Ježíšek ví, ach, ten toho ví ještě víc.

Jak se dovolil odpovědně k kamarádovi a zatím šel na kluzišti, jak si vypíjěl tatínkův nůž a potom jej ztratil. Všichni ho hledali, ale on mlčel a nechal je hledat.

Ježíšek mu asi nenadělí nic, ale snad by aspoň maminka mohla něco dát! Ona je moc hodná, ona nejvíce dopouští, nejvíce žaluje. Vždycky říká, že to poví tatínkovi, a potom nic neřekne.

"I co půjdu domů a zeptám se jí," rozhodl se na cestě. Doma se přitočil k mamince v kuchyni: "Maminko, jestli pak mi Ježíšek něco nadělí?" "Jestli pak jsi ho již prosil?" Na to opravdu ani nevzpomněl. Slýchal, že děti psávají Ježíškovi psaníčka, nemohl by to také udělat? Už skoro všechna psímena, umí se podepsat. Našel si kus papíru, sedl ke stolu a dal se do toho: za chvíli byl hotov. Na papírku stálo: Milý Ježíšku, já bych rád brusle a barvy a strom. Budu hodnej! František. — Kam psaníčko položit? Snad nejlépe na okno. Složil papírek a položil do rohu okna. Každou chvíli se pak šel podívat, nezmizelo-li už. Pořád tam leželo, až do večera. Leželo tam ještě ráno a to hoča na dobro utvrdilo v domnění, že Ježíšek se o něj netros nechee starat. Přišla sestřička se smetáčkem, otevřela okno a už byla psaníčko vyhodila na ulici. František vyskočil a jen že je zachránil. Jak to teď udělat? Vysměvačné sestry by se byl nezeptal ani za nic, ta by z toho zase našelala řeč. Dá psaníčko v druhém okně, do kamen tam se netopí. Papírek se dostane do komína a komínem vyletí k nebi. Tak nějak to slyšel František v pohádkách, že se komínem vletělo do světnice a zase ven.

"Dnes už bude Ježíšek nadělovat," řekla sestra Anna jako pro sebe. Já bych byl hodný, jenom kdyby to pomohlo, myslí si zase František. Po snídani se dal hrdlivě do čtení, potom trochu kreslil, ale najednou to na něho zase sedlo.

Nudil se a byl trápen nejistotou a nedočkavostí. Prohlížel skříně, zásuvky, hledal i pod peřinami a pod postelí, všem překázal, všichni ho naponínali, a už by byl maminku zase rozzlobil. "Víš co, jdi se podívat do kostela, jak tam dělají jesličky," radila mu sestra Anna. Když už byl obléčen a loučil se s maminkou, dodala štiplavě Anna: "Kdo chce, dnes hodně dostane, musí jít do tří kostelů a všude se pomodlit tři modlitby." Tedy půjde do kostela sv. Víta, zastaví se také v polském kostele a pak u Prokopu. Za chvíli již stojí František před oltářem sv. Víta a zplá nábožně otčenáš, Můj Ježíšku zlatý, a andělku. Byli tři, udělal kříž a spěchal do dvou ještě kostelů, zase tam pošeptal své tři modlitby a vyšel. Snad už začne Ježíšek nadělovat? Co pak aby se šel do-

mů podívat? Na cestě potkal Jendou, který nesl osekání větve z vánočního stromku. Nasbíral je na trhu a teď si z nich udělá stromek. Zastrčil je do květináče a pověsíl na ně řetězy a ořechy. František vyhrklul slze: "Co pak je do takového stromčku. To od Ježíška bude jinačí." pomyslí si, kráčeje po schodech. Vešel domů a pátral po bytě. Nic se nezměnilo. Každý si hledí své práce, nikde nie zaměno. Sestra ani není doma, pomáhá prý paní sousedce vařit. Již jsou tři hodiny. Kdyby mu maminka chtěla koupit stromek, to by už musila pro něj jít, vždyť již jich málo málo na prodej.

Ale maminka řekla, že dnes už nikomu nepůjde, že si bude chystat vše k večeru.

Zklamáný František pije kávu a mlčí. V tom se ozval v předstíni zvonek. Pln nové naděje vrazil do předstíni. Přijela k nim sestřička na svátky. Nastalo vítání a líbání. I jednu dala dvě hubičky a řekla, že již je veliký. To ho málo zajímalo. Raději chtěl vědět, co to má v bedničce a v cestovní tašce. Ukázalo se, že v bedničce bylo samé maslo a v tašce samé šaty. Maminka je ráda, že přijela. On si myslí, že je to jedno, i kdyby nepřišla, a znovu si obléká zimníček. "Kam pak ještě chceš jít?" táže se maminka. — "Smím se jít ještě pomodlit do kostela?" "Ano, ale přijď brzy." — "Tak se také za mě pomodli," pravila příjemší sestřička. "Bodejť ještě za Vás se budu modlit, vy potřebujete stromek." Když vyšel z kostela, již se šel. Prodáváči stromků měli již vyprodáno. Po zemi válelo se trochou odsekání větviček. Nikdo jich nesbíral. Františkovi bylo smutno, což aby si udělal takový stromek jako Jenda? Sebral nejvyšší větve a nesl je domů. Ještě měl slabou naději, že jich bude potřebovat, ale doma zhasla i jiskřička poslední.

"To jsi se, hochu, dnes namodlil, vid'" vítala jej maminka. František mlčky hledá květináč s uschlou bazalkou. "Smím si to vzít?" "Nač pak?" "Zastrkám do trochu mandlí a hrozinek od vánoce. Sestra mu půjčila lepila a ukázala mu, jak se dělají řetězy. František je zaražen. Všichni mu sehalují, že si dělá sám stromek, ale nie hezkého mu na to nepřidávají. Kluci ve škole se budou asi chlubit, co dostali, zvláště ten Muška, který toho už před svátky napovídá.

Přišel tatínek. Chodil s panem učitelem po ulici a mluvili také o Františkovi. Ten lepší řetězy a klopí hlavu. Čtí, jak mu uší červenají. Tatínek už dlel neřeká nic. Tedy pan učitel nezařoval.

Před večerí byl František hotov. Prohlížel svoje dílo a skoro se mu to líbilo, kdyby nemusel vzpomínat na loňský krásný stromek. A loni nepsal Ježíškovi, nešel do kostela, nemodlil se, devět modlitbiček. Je mu do pláče. Všichni i paní sousedka přišli se podívat na Františkov stromek. Usmívali se, se, vyměňovali pohledy, mluvili jaksi divně, ne jako jindy. Dobře to vyvěřil. Větrve nestály v květináku souměrně, řetězy nezakrývaly dostatečně jejich chyt. Těžká dvě jablka táhla některé větve níže a napínala řetězy. Až rozsvítí všechny svíčky (byly tři), bude docela hezký, řekla sestra a hned se sehnula k zemi pro něco. "Loňský byl o mnoho hezčí," řekl František smutně. "Ale tys byl také hodnejší," odpověděl tatínek. "Byl, tatínku, ale také byl hloupější," hájila ho maminka. Neuměl číst ani psát, teď už přečte všecko, i psaníčko dovede napsat, a co toho nakreslí, a jak dobře počítá. Samé jednotky na vysvětlění, to také něco platí." Tato chválila zabrnkala na rozčtivěle srděčko chlapečovo tak, že dovršila míru napětí. Ted' mu bylo, jako by se mu děla křivda, jakoby mu byl někdo ublížil. Vytratil se k tmavému oknu, položil hlavu na ruce a plakal usedavě.

Když se prostíralo k večeru, byl ještě celý červený, ale nepřiznal se za nic na světě ke svým slzám.

Když odneseno po večeru nádobí,

ozvalo se v předstíni prudké trnutí zvonec. Vešla k nim sousedka, bezdětná vdova, a zvolala hned u dveří:

Prosím Vás, pojďte k nám, u mne v pokoji je taková záře a já se tam sama bojím vejít. Snad nehoří? Řekla maminka, ale usmívala se při tom. Všichni vyhrnuli se ze dveří a vešli k paní sousedce. František napřel. Otevřeli dveře, jnuž pronikalo světlo. Na podlaže prázdného pokoje stál strom v plně oslunující kraše. Veliký, bohatě ověšený, jakožto František nikdy neviděl.

To vám Ježíšek nadělil! Zvolal komečně, když se z překvapení vzpamatoval. Já, nevím, komu to patří, ten pokoj je teď prázdný, nikdo tu nebydlí, odpověděla paní.

Tuhle je nějaké psaní, zvolala sestra. Pod stromem ležela velká obálka a na ní bylo napsáno: Milému Františkovi. Uvnitř stálo: Ježíšek ti mnoho odpouští a posílá tento strom a dárky, buď' hodný, jak jsi slíbil.

Pod stromem leskly se brusličky tak veselé, že srdce Františkovo hrozilo rozkočením. A vedle nich krabice s barvami a dvěma štětci, kniha k malování, nové pouzdro, v něm mnoho per, tužky, guma, pěkná násadka. Oh, toho bylo více a vše krásnější než očekával. Radost neměla dost místa v jeho postavici. Začal skákat, zpívat, křičet, byl u vytržení. Ostatní rodina měla pod stromem také dárky, ale to byly látky na šaty, obraz nějaké vyšívaní a takové hlouposti. To jim přeje, jen když on má strom, brusle, barvy a knihu. Anna našla pod stromem nádlku, čemuž se moc divil, zač pak ta asi zaslončila od Ježíška dárky a líbí mamince ruku?

Pozdě, velmi pozdě dostali Františka na lože. Nechtěl se hnouti od stromu, až se maminka bála, že mu tam bude zima. Sňalsi svíčky, dvěma dokořan otevřenými vtáblil strom do jejich bytu a umístil jej u okna. Pak nepatrně František, přemohl v sobě nějaké dojmů. Nebyl to šestiletý hoch, byla to blaženost sama, jenž tu dřívěla v teplech p. sňáček. Spánek byl pěkavováním šťastného večera, rozlil na noční brusličky, dělal kročky, udíval celou třída. Když pak se pozdě položil a vedle postele spatřil nové všecky krásné dárky, uklouzla rtům jeho bezdětné první jeho myšlenka. Počkaj, te kluci, to budete konkat.

Ku komu něho dopisů dodávám našim maminkám, jak možno léčit rakovité vředy na povrchu těla, dokud není třeba operace. Podlé cestu roste zcela nepovšimnutá bylina Lupochka, její květ, šošolky, které děti rády strkají si do vlasů i do šaty možno též koupiti v lékárně. Dáme šošolky a drobet listů z Lopuchy vařit na thé a dvakrát denně vymývaté jim vředy již mizí. Okolo jenom prstem vyřídíme liniment z bestie. Křápař: všeob. poznámka: tubne a zabojí se po čase. Liniment Knappa koupí se v lékárně. Možno jej též upotřebiti v těžkých případech rennatsmu, jako na oteklá kolena leskem potažené, bolestí staré v krku, v podřísnici at.d.

Dnes jsem četl v Denním Hlasatel, prosbu p. Anny Bronkové z Kingston, Pa., aby jí někdo poradil v její nemoci, tak jsem jí tam dopsal co má dělati, neb chce být všichni živí.

Všem čtenářům a etně redakce přeje šťastná veselá Vánoce a Nový Rok 1915.

Emmanuel Štíbr, 4103 W. 22st. Chicago, Ill.

Pozn. Já Vám zašlu zase nějaký dopis, ale až po válece, napíší něco veselého neb se to nyní nehodí. T. J.

KENDLETON, TEXAS.

Ctění redakce! — Je tomu již hezky dlouho, co jsem nedala o sobě vědět, proto se chápnu nyní péra. Odpusťte, že vás s tím několika řádky obtěžuji. Nemohu za to, každý píše co si srdce jeho přeje. Písla bych si abych mohla něco veselého napsat, ale nezele než do nějak do hlavy. Tuříž, veselá vánoce se blíží a radost s nima, jak my mladí se těšíme co nám př-

nesou, zdali veselost aneb zármutek. Af jsou pro nás všechny potěšitelé, neboť nepřijí žádámů zármutek, neb bez tak na nás dolehá dosti trampot, které musíme trpělivě snášet až do posledního vzdechu. Zvláště malé děti těšují se na svátky vánoční, že se jim dostane hojně pěkných dárečků, soudím to sama podle sebe. — Letos jsou dosti smutné, poněvadž pro naši drahou vlast. Snad dá Bůh, že válka brzy skončí, ale jak že pozorovat, potrav ještě hezky dlouho, což nepřispěje k ničemu dobrému. Obrátme naši pozornost tam na to válečné pole, kde smrt má hojnou žni, kde člověk, ten nejdokonalejší tvor na světě, bídně lhye, bídněji snad než zvíře. Bojuje pro svůj národ a svou vlast a za to má odměnu, že padá s rozbitou hrudí, nikdo nesvláží jeho vyprahlé nitro, nikdo nenahrazuje mu útěchou matěmu a její vřidný pohled. A lile, tak bídně lhye syn národa, jenž jest okrádán o všechno, o život a majetek. On nemá žádného práva a musí poslouchat tyranu, který dopouští se násilnictví, aby ukájel své choutky a svou etížidost. Hlesem jeho je sobectví a samolibost. — Křesťanství národově promáslodovaný byl před stalety, takže tato válka stala se již nutností, však ale tentokráte nemá to již význam osvobození národu, jako tehdy. — Co stojí válka peněz, životů lidských, pak přijde mor a sebere všechno co užitečno bylo kulení. Jak hrozno to při pomyslění, že původcové těchto nářků raných, stěn umírajících a pustošení majetku, sedí někde v zátiší, klidu a míru. —

Nyní, písla bych si znát toho Pepíka, zlá-li není, taky tím bežlákem veselým. Neostýchala bych se do konce nie, podati mu ruku a srdce. Tak vy paní bečláci, hledte ulovit si nějakou zlatou lásku, neboť zima dlouhá je a člověku samotářnému není radno býti. —

Musím již té mě škrábanice zanechat a pouze dodat, že přejí všem šťastné a veselá Vánoce a šťastný Nový Rok a ct. redakci mnoho odběratelů.

Anžeka Ondráš.

LIDGERWOOD, N. D.

Ctění redakce!

Přišel čas, kdy musím taky dát o sobě vědět, že dosud v té zmrzlé Severní Dakotě žiju. Není tomu tak, že je S. Dakota zmrzlá, neboť už máme 14. prosince a máme pěkně počasí bez sněhu. Dobytek se pase na lukách i v korništi. Cesty jsou jako mlata, tak že se to automobilistům moc pěkně jezdí. Kva jma zdejší je hodně rovná, málo jen vlnitá, proto také jezdí velikou rychlostí. V našem okolí vlastně žádní farmeři moc již automobilů. Asi tak v deseti letech hezky si zde farmeři pokročíli. Mají pěkné stavby, a to jak obydlí, tak i maštale a jiné, takže naše krajina dosti pěkně obarvená, místy se používá galvanizovaného plechu na místo "sajdluku." — Taková stavba jest dosti vzdelaná. Jak se plech proti "sajdluku" osvědčil, ještě nevíme, ale používá se ho na všelijaké stavby. — Musím se též zmínit o tomenkách, jak se zde prodávají. V tomto okolí se prodává akor pozemku od \$50.00 do \$100.00. Z toho viděti jest, že ta naše krajina není tak nehorší. Věřšinou každý vlastní více než jednu čtvrt, taký vlastní některý farmář 8 nebo až 10 čtvrtí, ba ještě více. Nářadí obecně se zde používá na čtyři koně i někdy až osm koní se zapřáhe, proto také jeden člověk s tolika koni nadělá hodně práce. Ještě něco o rentování faven. I nás se rentuje většinou na půl úrody, proto je rentif ve výhodě, když se sklídí více, má více a když méně, má méně, tak že nepřijde o svůj majetek jako kde se rentuje na peníze. Plat z akru je horší. Jak je slabý úroda, tak aby všecko odvez a někdy ještě ani nemůže zaplatit rent. To potom takový rentif špatně pokrácuje. V naší krajině se pěstuje nejvíce drobné obilí. Várma se též obstarává zde dříví, ale ta se sází jen pro svůji spotřebu. — Čím obilí za hru je zle následovní: pšenice "bluestem" sátlům.

\$1.06, "welyreh" \$1.04, makaronka \$1.12, ječmen 44 ct., oves 36—38ct., len \$1.34. Prasata 100 liber za \$6.25, hovčáky dobytek \$5.00 za 10 Oliber živé váhy. Máslo 1 libra od 25ct. do 35ct., vejce 25 ct tuet. — V našem okolí cheiplo mnoho prasat, i mě také, nevím co to bylo za nemoc. Některé prase vydrželo třeba přes měsíc i déle, pak ale přece cheiplo. Když onemocněly tak začaly kašlat a potáčet, byly jako by opilý i ani neviděly a krky měly oteklé a tak těžko dýchaly, že div se neudusily. Někomu zbylo jedno, někomu dvě neb čtyry, a to ještě ty nejhorší. — Obilí zde sypalo: pšenice od 10 do 20 bushů po akru, ječmen průměrem 30, oves též tak. Jenže obilí je lehké, když měl přijít dešť, kdy ho dostal velkým horkým větrem, čím obilí zrovna sprahlo, to nejranější jako to nejpozdnější, všechno smáhem najednou uzrálo a my měli hodně pilno se sekáním. — Musím se ještě zmínit, že to bude 11. máje 18 roku, co jsem se vystěhoval z Nebrasky sem do Dakoty. Posledně jsem byl na farmě p. Jos. Průši na rentu. Tam jsem si vedl záznamy o příjmu a vydání, z toho jsem pak schle dal, že když mě vyšel čas rentu, a dělali pořádek, že mu ovšem hezky dluhují i kdybych byl všechno obilí a kormu odvez. — vlastně co jsem sklídil, tak bych to byl nezaplátil, ačkoli bych obilí i kornu dostal hezky. Příčina toho byla tuze nízká cena. Člověk měl práce vzít, ale peníze vidět bylo moc zvláštní. To byli zlaté časy, když byly tak špatné ceny, však si na to hodně lidí pamatuje, to jest na ty zlaté časy. — Musím se také zmínit sám ještě o sobě. Vlastním 240 akrů pozemku. Loňského roku jsem opravoval haus, tak že mě stál \$850.00. Letos jsem stavěl maštalu, která mě stála \$1050.00. Tak jsem nyní pěknou farmičku a máno též co dělat. Jsem úplně spokojen s našim státem. — Ještě pozdravuji všechny známé, snad si vzpomenu na Karla Karla, co byl na farmě p. Jos. Průši v rentu a pozdravuji všechny, jak známé tak i neznámé, zvláště celou redakci t. l. již zasílám doplatné a předplatnu pro příští rok 1915, dále pak pozdravuji bratra Josefa Karla v Howellu a celou jeho rodinu a přejí všem mnoho zdraví a štěstí v nastávajícím novém roce. — Pane redaktore mjejte strpení nad moji škrábanicí, neb se obávám, že můj dopis najde odpůčnice v bezedném koši. (Pozn. red. Dopisy tohoto druhu se do koše neházejí.) Tentokrát jsem se do toho pustil a hodně jsem toho naškrábal, a snad bych toho byl naškrábal ještě více, kdyby moje žena nebyla přišla z kuchyně a neřekla, abych už toho nechal, neb že s tím omrzím redakci. — Karel Karel.

SCHUYLER, NEBRASKA.

Ctění redakce! — Přijmte ode mne srdečný pozdrav. Doufám, že jste zdraví a zímou netrpíte když neomšíte chodit venku, kdybyste však museli to by vám jistě zima byla, protože to teď vředy je dost éperný. — Tak myslím paní vypravěle, že moje předplatné doručí z Novému Roku, proto vám zasílám zímou předplatnu na příští rok a zároveň vám vinšuji šťastné a veselá vánoční svátky a Nový Rok, abyste byli zdraví a hodně nových odběratelů získali. — A tak končím s pozdravem ještě na celou vaši rodinu. Váš odběratel Anton Jedlička.

Mnoho vánočních dáreků do Evropy.

Washington, D. C. — Vánoční dárky posílány jsou z Ameriky do Evropy v nebyvalém množství, vzor přeřízení dopravy na oceáne. Zprávy došle poštovnímu departmentu ukazují, že parník St. Paul, jenž odjel v sobotu, vezl 300,000 liber vánoční pošty, největší to množství, jaké kdy bylo najednou odosláno. V to zahrnuto bylo 2,000 pytlů s balíčky pro Irsko a Anglii. Na jiném parníku vezeno bylo více pytlů pro Rakousko a Německo, odkudž dosta lose užšeno. — Čím obilí za hru je zle následovní: pšenice "bluestem" sátlům.